

Pfv.II.20.139/2015/10.

A Kúria a dr. Vezsenyi Péter ügyvéd által képviselt I. rendű, valamint II. rendű felperesnek a Bogyó Sándorné dr. Székely Andrea pártfogó ügyvéd által képviselt I. rendű és a Bogyó Sándorné dr. Székely Andrea ügyvéd VI. rendű alperes ellen a Szolnoki Törvényszéken 16.P.20.963/2011. számon indult perében a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.199/2014/13. számú jogerős ítélete ellen az I. rendű felperes részéről 167. sorszám alatt, az I. rendű és a VI. rendű alperes részéről 170. sorszám és a Pfv. 5. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelemmel indult eljárásban a 2015. június 30. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja azzal a pontosítással, hogy az ingatlan árverési értékesítése során a magasabb árverési vételárból az I. rendű felperest 59%, az I. rendű alperest 41% illeti.

A másodfokú ítélet végrehajtásának a Pfv.II.20.139/2015/6. számú végzéssel elrendelt felfüggesztését megszünteti.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű felperesnek 150.000 (százötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy az I. rendű alperes a felülvizsgálati eljárásban 91%-ban pervesztes, 9%-ban pernyertes lett.

Az I. rendű felperest 139.100 (százharminckilencezer-egyszáz) forint, a VI. rendű alperest 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére kötelezi az állam

javára, külön felhívásra az abban megjelölt módon és időben.

A le nem rótt további 698.200 (hatszázkilencvennyolcezer-kétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és az I. rendű alperes házastársak voltak, házasságukból négy gyermek született. Kapcsolatuk 2006. évre megromlott, februárban az életközösséget megszakították, jogerős ítélet házasságukat felbontotta. A bontóperben kötött egyezség alapján gondozásukba egy-egy kiskorú gyermek került. A házastársak kapcsolata az életközösség megszakadását követően egyre inkább elmérgesedett, ezért az I. rendű felperes a házastársak azonos arányú közös tulajdonában álló Sz. B. u. 45. szám alatti családi házas ingatlanból a nála elhelyezett V- utónevű gyermekkel együtt 2006. június 20-án elköltözött. 2010 májusától A.-ban él és dolgozik. Az I. rendű alperes az életközösség megszűnése után párkapcsolatot létesített, amelyből 2007-ben gyermeke született. A perbeli ingatlanban az I. rendű alperes és új családja, továbbá a házasfelek közös gyermeke, a VI. rendű alperes él, időnként itt tartózkodnak a felek közös és az I. rendű alperes párjának előző kapcsolatából született gyermekei is.

A házastársak az életközösség fennállása alatt, 2000. június 15. napján megalapították a L. Kft.-t, amelynek mindketten önálló cégjegyzési joggal rendelkező ügyvezetői voltak. Az I. rendű alperes 2006. október 31-én azonnali hatállyal felmondta a tagsági jogviszonyát. A cégbíróság határozatával megállapította, hogy a társaság 2007. február 8-án a törvény erejénél fogva megszűnt, elrendelte a társaság kényszer-végelszámolását, utóbb felszámolását. A társaságot 2011. május 6-án törölték a cégnyilvántartásból.

2004. május 1. napján alakult a M. Kft., amelyben a házastársak azonos mértékű üzletrésszel rendelkeztek és mindketten a társaság ügyvezetői voltak. Az I. rendű alperes 2006. december 20-án kelt szerződéssel üzletrésztét értékesítette. A cégbíróság 2008. október 9-én hivatalból törölte a társaságot a cégnyilvántartásból.

Az I. rendű alperes és a perben nem álló dr. K. I. 2004. október 11-én létrehozták az A. Kft.-t 3.000.000 forint törzstőkével, amelyből az I. rendű alperes 2.900.000 forintot, a másik tag 100.000 forintot biztosított. A járóbeteg ellátást nyújtó egészségügyi centrum kialakításához és működtetéséhez a cég

ingatlant bérelt, azt saját költségén átalakította, a diagnosztikai berendezéseket pedig lízingelte. A társaság 2006 nyarán megkezdte a működését, de a finanszírozása nem volt biztosított, ezért felszámolás alá került. A 2010. március 16-án jogerős határozat a gazdasági társaságot megszüntette és elrendelte a cégjegyzékből való törlését.

A házastársak a közös vagyonba tartozó üzletrészek megosztása tárgyában nem tudtak megegyezni, a konfliktushelyzetek miatt több büntetőeljárás is indult.

Az I. rendű felperes a 2007. február 20-án kötött szerződéssel édesanyjának, a II. rendű felperesnek ajándékozta a házaspár ingatlan 1/200 tulajdoni hányadát haszonélvezeti jogának kikötésével. A 2009. április 27-én kötött szerződéssel az I. rendű alperes az 1/2, (100/200) tulajdoni illetőségére jelzálogjogot alapított a per korábbi II-IV. rendű alperesei javára a szerződésben meghatározott és a jelzálogjog jogosultak által az I. rendű alperes részére nyújtott kölcsönök biztosítására. A bejegyzett jelzálogjogokat az I. rendű alperes és a hitelezők megállapodása alapján 2011. július 4. napján törölték. Az I. rendű alperes ezt követően a 2011. július 5-én kötött szerződéssel az 1/2, 100/200 tulajdoni illetőségét a felek közös gyermekének, a VI. rendű alperesnek ajándékozta, haszonélvezeti jogának fenntartásával.

A felperesek végleges keresetükben az I. rendű és a VI. rendű alperesek között létrejött ajándékozási szerződést illetően az eredeti állapot helyreállítását kérték arra hivatkozással, hogy a szerződés a Csjt. 30. § (1) bekezdésébe és a Ptk. 200. § (2) bekezdésébe ütközik, ezért érvénytelen, illetőleg hatálytalan. Kérték az ingatlan közös tulajdonának megszüntetését, az I. rendű alperes eredeti állapotnak megfelelően helyreállított 1/2 tulajdoni hányadának 9.000.000 forint megváltási ellenértéken az I. rendű felperes tulajdonába adását. Az I. rendű felperes 2009. július 19. napjától kezdődően havi 106.800 forint többethasználati díjat követelt volt házastársától.

Az I-VI. rendű alperesek ellenkérelmükben arra hivatkoztak, hogy ajándékozási szerződésük érvényes, az I. rendű felperessel szemben legfeljebb hatálytalan lehet. Az I. rendű alperes vitatta a többethasználati díj jogalapját és összezszerűségét. Viszontkeresetet terjesztett elő a felperesek között létrejött ajándékozási szerződés érvénytelenségére alapítottan a II. rendű felperes tulajdonjogának törlésére az I. rendű felperes tehermentes tulajdonjogának visszajegyzésére, eredeti állapot helyreállítása jogcímén.

Az I. rendű alperes az I. rendű felperessel szemben előterjesztett viszontkeresetben kérte a házastársi közös vagyon megosztását,

ennek keretében az ingatlan közös tulajdonának megszüntetését, az I. rendű felperes 1/2, azaz 100/200 illetőségének tulajdonába adását 1.047.000 forint megváltási ellenértéken. Ennél magasabb megváltási ár esetére ellenkérelme a közös tulajdon megszüntetése iránti kereseti kérelem elutasítására irányult.

Az I. rendű alperes beállította a vagyonmérlegbe a L. Kkt. és a M. Kft. 2006. december 31-i mérleg szerinti vagyonának értékét 6.151.000, illetőleg 2.333.000 forintban. Kérte 4.833.000 forint jutó érték javára történő elszámolását arra hivatkozással, hogy az életközösség 2006. február 10. napján megszűnt és volt házastársa ezt követően megakadályozta abban, hogy a gazdasági társaságok tevékenységében részt vegyen.

Állította, hogy az A. 2004. Kft. alapításához és működéséhez harmadik személyektől kölcsönöket vett fel. S. F. 2004. november 17-én 3.300.000 forint, Ú. Sz. L. 2005. március 29-én 700.000 forint, április 22-én további 300.000 forint, N. F. 2006. január 20-án 500.000 forint, L. I. 2006. február 6-án 500.000 forint kölcsönt nyújtott. A teljes 5.300.000 forint kölcsönből az életközösség megszűnése után 4.200.000 forintot visszafizetett. A felperest ennek fele, 2.100.000 forint megfizetésére terheli a közös tartozásból rá eső rész megtérítése címén.

Az I. rendű alperes igényt tartott az életközösség fennállása alatt örökségéből az ingatlanra fordított beruházások 870.000 forint értéknövekményének és az életközösség megszűnése után az általa elvégzett állagmegóvó költségek 1/2 részének megfelelő 600.000 forint megtérítésére.

A perbeli ingatlan értékét a házastársak egyezően 18.000.000 forintban jelölték meg.

A felperesek a közöttük létrejött ajándékozási szerződés érvénytelensége iránti viszontkeresetet nem vitatták, nem ellenezték az eredeti állapot helyreállítását. Az I. rendű felperes ezt meghaladóan a viszontkereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy az életközösség fennállása alatt az I. rendű alperes örökölt, az örökséget azonban a felek felélték, az ingatlanon végzett beruházást közös vagyonból fedezték, az állagmegóvó munkák elvégzését pedig vitatta. Állította, hogy a kölcsönök felvételéről nem tudott, a tudomásszerzését követően pedig rögtön tiltakozott, tagadta, hogy az I. rendű alperes a kölcsönöket az életközösség fennállása alatt vette fel. Előadása szerint az A. Kft. létrehozásának forrását a közös vagyonba tartozó L. Kkt. biztosította, az I. rendű alperes a társaságból 7.000.000 forintot vett ki az új cég beindítására. A gazdasági társaságokkal kapcsolatos elszámolási igény tekintetében arra hivatkozott, hogy volt házastársa az életközösség megszakítását követően tanúsított

magatartásával a társaságok működését ellehetetlenítette, az árukészletet és a készpénz egy részét elvitte, a L. Kkt. által működtetett büfé működési engedélyét visszavonatta. A M. Kft. árukészletét pedig a volt házastársak megfelezték.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a családi házas ingatlanra a II. rendű felperes javára bejegyzett 1/200 tulajdoni hányad, valamint az I. rendű felperes javára bejegyzett haszonélvezeti jog törlésének és az ingatlan tulajdoni hányad I. rendű felperes javára történő visszajegyzésének túrására kötelezte eredeti állapot helyreállítása címén az I. és a II. rendű felpereseket. Megállapította, hogy az I. és a VI. rendű alperesek között létrejött ajándékozási szerződés az I. rendű felperessel szemben hatálytalan. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy az ingatlannak az I. rendű felperes tulajdonában álló 1/2 részét váltsa magához házastársi közös vagyon megszüntetése jogcímén 9.000.000 forint megváltási ár megfizetésével. Kötelezte az I. és a VI. rendű alpereseket annak túrására, hogy végrehajtás esetén az I. rendű felperes követelése az ingatlanból a VI. rendű alperes tulajdonában álló és az I. rendű alperes haszonélvezeti jogával terhelt 100/200 részéből kielégítést nyerjen. Kötelezte az I. rendű alperest 2012. október 1. napjától a megváltási ár kiegyenlítéséig havi 53.400 forint és 801.400 forint lejárt többlethasználati díj megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet és az I. rendű alperes viszontkeresetét elutasította. Az illetékes ingatlanügyi hatóság megkeresésével rendelkezett az ítéletének megfelelő jogváltozás bejegyzéséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtette, hogy a felperesek elismerték az ajándékozási szerződésük érvénytelenségét és ennek jogkövetkezményeként az eredeti állapot helyreállítását nem ellenezték, ezért a viszontkeresetnek megfelelően döntött. Ugyanakkor az I. és a VI. rendű alperesek ajándékozási szerződésének érvénytelensége nem, csak hatálytalansága állapítható meg. Álláspontja szerint az üzletrészek értékének elszámolásakor a jelenlegi forgalmi értéket kell figyelembe venni. Mindkét házastárs felróható magatartásának következménye a gazdasági társaságok működésének ellehetetlenülése, veszteségessé válása és a cégnyilvántartásból való törlésre.

A kölcsönszerződésekkel kapcsolatos elszámolási igény is alaptalan. A házastársak életközössége 2006. február 1. napján szakadt meg. Az I. rendű alperes által L. I.-tól 2006. február 6-án felvett kölcsön ezért nem tekinthető a házastársak közös tartozásának. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az I. rendű alperes nem bizonyította a további kölcsönszerződések létrejöttét, illetőleg nem igazolt az sem, hogy azok megkötéséről az I. rendű felperes tudott. N. F. vallomása szerint az I. rendű felperes a kölcsönnyújtásról való tudomásszerzést követően tiltakozott a

tanúnál. S. F. önmagának és az I. rendű alperes nyilatkozatának is ellentmondó tanúvallomást tett. Az I. rendű alperes állította, hogy e kölcsönt az új kft. alapítására vette fel. Okiratokkal igazolt, hogy a 2.900.000 forint törzstőkét 2004. október 11-én teljesítette, a kölcsön felvételére vonatkozó okirat azonban azt tanúsítja, hogy a pénzátadás 2004. november 17-én történt. Életszerűtlennek ítélte, hogy a házastársak a tulajdonukban álló két telekingatlan értékesítéséből 2005. május 12-én befolyt 4.600.000 forintot nem a kft.-re, vagy a felvett kölcsön visszatérítésére fordították. Nem életszerű az sem, hogy Ú. Sz. J. pénzügyi közszolgálati kölcsönt vett fel arra, hogy azt kamatmentesen továbbadja az I. rendű alperesnek. Hangsúlyozta, hogy az I. rendű alperes bejelentett munkaviszonnyal nem rendelkezik, személyes költségmentesség kedvezményében részesült és állítása szerint testvérével szemben 9.500.000 forint tartozása áll fenn. Ilyen körülmények mellett nem adott okszerű magyarázatot arra, hogy a S.-féle kölcsönt miből fizette vissza. Az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződések létrejötte elleni bizonyítékként értékelte dr. K. I. vallomását is, miszerint az I. rendű alperessel közös cég alapítása kapcsán a volt házastársak úgy nyilatkoztak, hogy a vállalkozásba 10-20.000.000 forintot be tudnak forgatni.

Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta az ingatlanra fordított beruházások és az állagmegóvó munkák megtérítése iránti követelést. Az ingatlan közös tulajdonának megszüntetésére vonatkozó döntését azzal indokolta, hogy az ingatlanban az I. rendű alperes és családja lakik. A felek egyező - 18.000.000 forint - ingatlanérték megjelölése alapján a megváltási ellenértéket 9.000.000 forintban határozta meg. Bár az alperes nem rendelkezik teljesítőképességgel, de úgy nyilatkozott, hogy a megváltási árat hitelből kívánja kiegyenlíteni és jelentős összegű kölcsön előteremtésére képes. Az I. rendű felperest az ingatlan használatában megakadályozta, ezért a többlethasználati díj fizetésére köteles.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű alperes fellebbezett. Az elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az őt terhelő megváltási ellenérték 1.400.000 forintra leszállítására irányult a gazdasági társaságok vagyoni értékével, a kölcsönök és az ingatlanra fordított követelések elszámolásával. A másodlagos fellebbezési kérelmében a közös tulajdon megszüntetése iránti kereseti kérelem elutasítását és a házastársi közös vagyon megosztásának a viszontkereset szerinti megosztását kérte. Harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét újraszövegezve megváltoztatta. Elrendelte az ingatlanból a II. rendű felperes 1/200 tulajdonjogának és az I. rendű felperes haszonélvezeti jogának törlését és e tulajdoni hányadnak az I.

rendű felperes tehermentes tulajdonaként való visszajegyzését eredeti állapot helyreállítása címén. Az ingatlan közös tulajdonát árverési értékesítés elrendelésével szüntette meg akként, hogy az értékesítésre az VI. rendű alperes 1/2 tulajdoni illetőségére az I. rendű alperes javára bejegyzett haszonélvezeti joggal terhelten kerül sor. A legkisebb, 15.300.000 forintban meghatározott árverési vételárból az I. rendű felperest 9.000.000 forint, a VI. rendű alperest 6.300.000 forint illeti meg. A magasabb árverési vételárból az I. rendű felperes 65 %, a VI. rendű alperes 35 %-ban részesül. Az I. rendű alperest 2012. október 1. napjától havi 26.700 forint használati díj, 2014. október 31. napjáig 667.500 forint hátralékos használati díj megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította.

A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a felperesek az I. és a VI. rendű alperesek ajándékozási szerződésére vonatkozó kereset tényelőadásaként arra hivatkoztak, hogy az I. rendű alperes az ajándékozási jogüggyellett az I. rendű felperes közös tulajdon megszüntetése és többlethasználati díj iránti igényének érvényesítését kívánta megíúsítani. A felperesek a kereset jogalapjaként megjelölték a Csjt. 30. § (1) bekezdését, a 200. § (2) bekezdését és hivatkoztak a Ptk. 203. § (1) és (2) bekezdésére. Jogkövetkezményként azonban az eredeti állapot helyreállítását kérték, amely az adott esetben az ingatlan 100/200 tulajdoni hányada vonatkozásában az I. rendű alperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba való visszajegyzését és haszonélvezeti jogának törlését jelenti. Nem foglalja magában a követelés kielégítésének tűrése iránti igényt. A felperesek ugyanakkor nem terjesztettek elő olyan követelést, hogy a tulajdonjogot szerzett VI. rendű alperes tűrje az I. rendű felperesnek az I. rendű alperessel szemben fennálló vagyoni követelésének az ajándékkal megszerzett ingatlanhányadból történő kielégítését. A Pp. 3. § (2) bekezdése alapján tehát a felperesek keresetükben érvénytelenségére alapítva az ajándékozási szerződés előtt fennálló helyzet visszaállítását kérték. Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmen túlterjeszkedve, az eljárás lényeges szabályainak megsértésével állapította meg a szerződés relatív hatálytalanságát. Döntése a közös tulajdon megszüntetéséhez elválaszthatatlanul kapcsolódik, a másodfokú bíróság ezért fellebbezési kérelem hiányában is mellőzte az elsőfokú bíróság erre vonatkozó rendelkezést.

Fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az elsőfokú ítéletnek az alperesek ajándékozási szerződésének érvénytelenségére alapított keresetet elutasító, és a felperesek által kötött ajándékozási szerződés érvénytelenségének jogkövetkezményeként a felperesek egymás közötti viszonyában az eredeti állapotot helyreállító rendelkezése. Az ingatlan közös tulajdonosai ezért azonos arányban az I. rendű felperes és a VI. rendű alperes, akinek tulajdoni hányadát az I. rendű alperes haszonélvezeti joga terheli. A Ptk.

147. §-a alapján a közös tulajdon megszüntetése azonban csak a tulajdonostársak relációjában van mód, ezért az elsőfokú bíróság az anyagi jogi szabályok megsértésével szüntette meg a közös tulajdont akként, hogy a felperes 1/2 tulajdoni hányadát a tulajdonjoggal nem rendelkező I. rendű alperes tulajdonába adta. Az I. rendű alperes a Ptk. 157. § (3) bekezdése értelmében, mint haszonélvező az I. rendű alperes tulajdoni hányadának használatára változatlanul jogosult.

A Ptk. 148. §-ára hivatkozással a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a tulajdonközösség természetbeni megosztására nincs mód, egyik tulajdonostárs sem rendelkezik megfelelő anyagi fedezettel a másik tulajdonos tulajdoni hányadának megváltására. Ezért a közös tulajdon megszüntetésének egyetlen lehetséges módja az árverési értékesítés elrendelése, amely ellen a tulajdonostársak egyike sem tiltakozott. A haszonélvezeti jog a jogosult akarata ellenére ítélettel nem szüntethető meg. A másodfokú bíróság a 18.000.000 forint forgalmi értékű ingatlan 1/2 tulajdoni hányadát terhelő haszonélvezeti jog értékét az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 72. §-a szerint 2.700.000 forintban állapította meg. Így a 15.300.000 forint legkisebb árverési vételárból a felperest a tehermentes 1/2 tulajdoni hányadának ellenértékeként 9.000.000 forint, a VI. rendű alperes pedig a tulajdoni illetőségén fennálló haszonélvezeti jogra figyelemmel 6.300.000 forint illeti meg. Ennek megfelelően rendelkezett a magasabb árverési vételárból a tulajdonosokat megillető árverési vételár százalékos mértékéről.

A másodfokú bíróság az ingatlan 1/4 tulajdoni hányada vonatkozásában állapította meg az I. rendű alperes többethasználatát. Annak összegét az elsőfokú ítélet szerinti időponttól és esedékességgel havi 26.700 forintban, a lejárt használati díjat 2014. október 31. napjáig 667.500 forintban állapította meg.

A gazdasági társaságokkal kapcsolatos elszámolási igényt illetően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően az EBH 2000. 209. számú elvi határozatra és a Csjt. 31. § (2) bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy a házastársi közös vagyon megosztása során a házastársak vagyonrészét az életközösség megszűnésekor meglévő közös vagyonhoz tartozó gazdasági társaságbeli részesedésből is lehetőleg természetben kell kiadni. Amennyiben erre bármely okból nincs lehetőség vagy vita esetén azt a bíróság állapítja meg, a társasági részesedés meghatározásának, illetve átruházásának az adott gazdasági társasági formára vonatkozó szabályaira is figyelemmel.

Az életközösség megszűnésének időpontjában a L. Kkt. és a M. Kft.-nek mindkét házastárs a tagja volt azonos mértékű társasági részesedéssel, illetve üzletrésszel rendelkeztek, így a házastársi közös vagyon elemei, tehát az üzletrészek, illetőleg a részesedések

gyakorlatilag természetben megosztottak voltak. Az I. rendű alperes a L. Kkt.-ben fennállt tagsági viszonyát azonban 2006. október 31-én azonnali hatállyal felmondta, amely felmondást az I. rendű felperes, mint a cég vezető tisztségviselője 2006. november 7-én átvett és a felmondás érvénytelensége iránt a társaság pert nem indított. Az I. rendű alperes tagsági jogviszonya 2006. november 7-én megszűnt a Gt. 99. § e) pontja alapján. Az I. rendű alperes a tagsági jogviszonyának megszüntetését követően elszámolási igényt a gazdasági társasággal szemben a Gt. 102. §-a szerint nem érvényesített, a felszámolási eljárásban hitelezői igényt sem jelentett be. Ez pedig a Cstv. 37. § (3) bekezdése értelmében azt eredményezte, hogy megszűnt a céggel szembeni igényérvényesítési lehetősége, ami egyben a felperessel, mint a társaság tagjával szembeni igényérvényesítés lehetőségének megszűnését eredményezte.

Az I. rendű alperes a Kft. üzletrészt 2006. december 20-án ruházta át dr. K. I.-ra, ezért a tagsági jogviszonyból eredő jogai és kötelezettségei az üzletrész megszerzőjére szálltak át (Gt. 127. § (1) bekezdése). Erre tekintettel az I. rendű felperessel szemben elszámolási igényt sem érvényesíthet.

A kiegyenlített kölcsöntartozás címén támasztott követelést illetően az I. rendű alperest terhelte állításának bizonyítása, miszerint a kölcsönök az A. Kft. alapításához és működési feltételeinek megteremtéséhez vette fel. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségét elmulasztotta. A másodfokú ennek eleget tett, az alperes által felajánlott bizonyítás azonban nem alkalmas annak megállapítására, hogy az állított kölcsönök a házastársak közös tartozásai. A S. F.-től származóként megjelölt kölcsön állított felhasználását - az elsőfokú bíróság megállapításával egyezően - a peradatok cáfolják. A feltárt adatok nem igazolják, hogy a kölcsönök fedezték az I. rendű alperes által a Kft. részére nyújtott tagi kölcsönöket. Ezek időpontja nem egyezik a baráti kölcsönök felvételének időpontjával. Életszerűtlen az a magyarázat, hogy a korábban felvett kölcsönök a konkrét kiadások felmerülésekor kerültek befizetésre a Kft.-be tagi kölcsönként. A kölcsönök állított felhasználását megkérdőjelezi, hogy 2005. évben közös vagyoni ingatlanok értékesítéséből 4.600.000 forint folyt be, amelynek felhasználásáról az I. rendű alperes ellentmondóan nyilatkozott. Az elsőfokú eljárásban arra hivatkozott, hogy azt a meglévő vállalkozások működtetésére fordították, a másodfokú eljárásban pedig azt adta elő, hogy azt részben felélték, utazásra fordították. Mindkét előadása azonban ellentétben áll azzal az állítással, hogy a L. Kkt. jövedelmező cég volt, emellett a cég könyvelési adatai sem igazolják a többmilliós bevételt. A másodfokú bíróság értékelte dr. K. I. tanúvallomását, miszerint 12.000.000 forintot fektetett be a közös Kft.-be, amely részletes elszámolás hiányában kétségesse teszi a baráti kölcsönök felvételének szükségességét.

A másodfokú bíróság részletes indokát adta az I. rendű alperes javára különvagyon megtérítése címén 870.000 forint, és az életközösség megszűnése után végzett beruházások címén 150.000 forint erejéig megítélt követelésre vonatkozó döntésének. Az I. rendű alperest megillető összesen 1.020.000 forintban elszámolta az I. rendű felperesnek járó lejárt 667.500 forint használati díj összegét és a 352.500 forint különbözet megfizetésére kötelezte.

A jogerős ítélet ellen az I. rendű felperes, valamint az I. rendű és a VI. rendű alperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet.

Az I. rendű felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak megállapításával, hogy az alperesek 2011. június 5-i szerződése az I. rendű felperessel szemben hatálytalan, továbbá a Kúria a közös tulajdon megszüntetésével az I. rendű alperest kötelezze az I. rendű felperes 100/200 tulajdoni hányadának megváltására.

Álláspontja szerint a másodfokú bíróság megsértette a Pp. 215. §-át, és a 235. § (1) bekezdését. Az elsőfokú bíróság az alperesek ajándékozási szerződését támadó kereseti kérelem szerint döntött, amely hivatkozik a Csjt. 30. § (2) bekezdésére, a Ptk. 200. § (2) bekezdésére, és 203. § (1) és (2) bekezdésére is. Ezért a kereseti kérelem másodlagosan tartalmazza az I. rendű felperessel szembeni hatálytalanság megállapításának kereseti kérelmét is. Állítását alátámasztja, hogy a I. rendű alperes is ennek megállapítását kérte, fellebbezésében sem támadta az elsőfokú ítéletnek a szerződés hatálytalanságát megállapító rendelkezését. A másodfokú bíróság tehát fellebbezés hiányában változtatta meg az elsőfokú ítéletet.

Az ingatlan árverését elrendelő jogerős ítélet is törvénysértő. Az elsőfokú eljárásban a közös tulajdon ilyen módon történő megszüntetését egyik fél sem kérte, annak az elsőfokú ítéletben elrendelt módját fellebbezéssel a felek nem támadták, ellene az I. rendű alperes az elsőfokú eljárás során tiltakozott. A jogerős döntés nem hajtható végre, az I. rendű alperes holtig tartó haszonélvezeti jogával terhelt ingatlan árverése nem vezethet eredményre.

Az I. és a VI. rendű alperesek felülvizsgálati kérelmükben a jogerős ítélet részbeni hatályon kívül helyezésével és az ingatlan közös tulajdonának más módon történő megszüntetésével azt kérték, hogy a Kúria a felperes 100/200 ingatlanhányadát 15 napon belül fizetendő 2.027.000 forint megváltási ellenértéken a VI. rendű alperes tulajdonába adja. Kifogásolták a magasabb árverési

vételárból az I. rendű felperest és a VI. rendű alperest megillető százalékos mérték indokolás nélküli meghatározását. Álláspontjuk szerint a jogerős ítélet sérti a Csjt. 30. § (2) bekezdését, a 31. § (2) bekezdését, a Pp. 3. § (3) bekezdését és a 213. §-át

A felülvizsgálati kérelmek részletes indokai szerint a másodfokú bíróság a Csjt. és a Kúria gyakorlatával ellentétesen döntött a gazdasági társaságokkal kapcsolatos elszámolási igényről. A társasági részesedés megosztásáig a Csjt. házassági vagyoni jogi szabályai irányadók, a Gt. szabályai csak akkor alkalmazhatóak, ha a társaságnak mindkét házastárs egyaránt tagja és tagsági jogviszonyuk a közös vagyoni társasági szerződésekre is kiterjedő megosztását követően változatlanul fennmarad. Az I. rendű alperes a L. Kkt.-ben fennállt tagsági jogviszonyát 2006. október 31-én felmondta, felmondását az I. rendű felperes átvette, ezért az I. rendű alperessel nem Gt., hanem a Csjt. 31. § (2) bekezdése szerint kell elszámolni.

A vagyontöbbség 2006. február 10-i megszűnésének időpontjához közel álló, a szakértő által megállapított 2005. december 31-i mérleg szerint a L. Kkt. és a M. Kft. együttes értéke 9.666.000 forint volt, amelyből a 4.833.000 forint jutó érték az I. rendű alperes megilleti. Bizonyította, hogy az I. rendű felperes a teljes vagyoni értéket önkényesen birtokolta, az I. rendű alperest a gazdálkodásból kizárta, vagyonrészét többszöri felszólítás ellenére sem adta át, az elértéktelenedést és a felszámolást volt házastársa okozta.

A Csjt. 30. § (2) bekezdése alapján az életközösség alatt, 2004. november 17. és 2006. február 6. napja közötti időszakban felvett, összesen 5.300.000 forint kölcsön a házastársak közös tartozása. Ezért az életközösség megszűnése után az I. rendű alperes által kiegyenlített 4.280.000 forintból 2.140.000 forint megfizetésére az I. rendű felperes köteles. Volt házastársa tudott a kölcsönökről, az ügyletkötő harmadik személyeknek pedig nem volt ismerete az I. rendű felperes válási szándékáról. A kölcsönadók vallomása igazolta a kölcsönfelvétel célját, és a tartozások túlnyomó részének kiegyenlítését. A másodfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésének megsértésével a bizonyítékok értékelésének mellőzésével, feltételezés alapján jutott arra a következtetésre, hogy dr. K. I. kölcsönnyújtása esetén nem volt szükség további kölcsönök felvételére. Az A. Kft. másik tagja ellentmondásos vallomást tett, a tagi kölcsönre fedezete nem volt. Az I. rendű alperes igazolta, hogy az A. Kft.-be a baráti kölcsönöket befizette. A másodfokú bíróság L. I.-vel és N. F.-fel kötött kölcsönszerződések megkérdőjelezésére vonatkozó álláspontját nem indokolta.

Az alperesek számítása szerint a felperes megszűnő 1/2 tulajdoni

hányadának forgalmi értéke 9.000.000 forint, amelyet csökkent az I. rendű alperesnek járó és a VI. rendű alperesnek ajándékozott, közös vállalkozásból származó 4.833.000 forint és a kifizetett közös tartozásból 2.140.000 forint. A beszámítás eredményeként a 2.027.000 forint megváltási ellenértékre a VI. rendű alperes igazoltan teljesítőképes. A felek érdekét ezért a felülvizsgálati kérelemben kért megszüntetési mód szolgálja, a VI. rendű alperesnek 2.027.000 forintnál magasabb összegű megváltási ellenérték teljesítésére nem képes.

Az I. rendű felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos, az I. rendű és a VI. rendű alperesek felülvizsgálati kérelme pedig csak kisebb részben alapos.

1. Az I. rendű felperes felülvizsgálati kérelmében tévesen hivatkozott arra, hogy a perben kérte az I. rendű és a VI. rendű alperesek között létrejött ajándékozási szerződés fedezetelvonó jellegének megállapítását, és a másodlagos kereseti kérelemnek tekinthető igényének elbírálását a másodfokú bíróság jogszabálysértéssel mellőzte.

A Pp. 3. § (1) bekezdése kimondja, hogy a bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. A (2) bekezdés értelmében a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakyszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe. Ezzel összhangban a Pp. 215. §-a szerint a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen, és a 253. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között változtathatja meg (247. §).

A másodfokú bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján helyesen állapította meg, hogy a felperesek a Csjt. 30. § (2) bekezdésére és a Ptk. 200. § (2) bekezdésére alapítva az alperesek közötti ajándékozási szerződés érvénytelenségének megállapítását és ennek jogkövetkezményeként az eredeti állapot helyreállítását kérték. A felperesek ugyan hivatkoztak a szerződés hatálytalanságára, erre vonatkozó igényt azonban az iratokból kitűnően még másodlagos kereseti kérelem előterjesztésével sem érvényesítettek. A fedezetelvonó szerződés egyes jogalkalmazási kérdéseiről szóló 1/2011. (VI. 15.) PK véleménnyel összhangban a másodfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a fedezetelvonás tényére hivatkozással a mások által kötött szerződés érvénytelenségének megállapítása nem kérhető. A relatíve hatálytalan szerződés nem érvénytelen, tehát nem lehet jogkövetkezménye a szerző fél és a kötelezett közötti jogviszonyban szerződéskötést megelőző helyzet visszaállítása, csak a jogosult követelése kielégítése, annak

fedezete megteremtése. A jogosultnak ezért a fedezetelvonó szerződés alapján jogot szerzővel szemben marasztalási keresetet kell előterjesztenie aziránt, hogy a bíróság kötelezze a szerző felet a jogosult igényének a megszerzett vagyontárgyból való kielégítésének tűrésére. A szerző fél a jogosult megalapozott kereseti kérelme alapján köteles tűrni azt, hogy a jogosult az igényét a szerződéssel átruházott vagyontárgyból kielégíthesse. Ilyen tartalmú kereseti kérelem hiányában - a jogerős ítélet helyes megállapítása szerint - az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértéssel állapította meg az alperesek ajándékozási szerződésének hatálytalanságát.

2. A másodfokú bíróság az eljárásjogi és az anyagi jogi szabályok helyes alkalmazásával döntött az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetésének módjáról. Az elsőfokú ítéletnek a meghaladó keresetet elutasító rendelkezéséből következően az elsőfokú bíróság elutasította a felpereseknek az alperesek által kötött ajándékozási szerződés érvénytelenségének megállapítására alapítva az eredeti állapot helyreállítása - az I. rendű alperes tehermentes 1/2 arányú tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási visszajegyzése - iránti keresetét. A felek fellebbezéssel nem támadták a keresetet elutasító és a felperesek ajándékozási szerződésének érvénytelenségét megállapító viszontkeresetnek helytadó elsőfokú döntést. Az erre vonatkozó rendelkezések ezért a Pp. 228. § (2) bekezdése értelmében első fokon jogerőre emelkedtek. Ennek következményeként nem vitatható, hogy az ingatlan az I. rendű alperes és VI. rendű alperes közös tulajdona, akinek 1/2 tulajdoni hányadát az ajándékozó I. rendű alperes haszonélvezeti joga terheli.

A Ptk. 147. §-a kimondja, hogy a közös tulajdon megszüntetését bármelyik tulajdonostárs követelheti. A lehetséges megszüntetési módokat és azok sorrendjét a Ptk. 148. §-a határozza meg. Abban az esetben, ha a tulajdonostársak nem tudnak megállapodni, a közös tulajdont a bíróság szüntetheti meg. A közös tulajdon megszüntetése iránt indított perekben a bíróság a megszüntetés módja tekintetében nincs kötve a felek kérelmeihez, de nem alkalmazhat olyan megszüntetési módot, amely ellen valamennyi tulajdonostárs tiltakozik. A Ptk. 148. § (1)-(3) bekezdése szerint a közös tulajdon tárgyait elsősorban természetben kell megosztani, másodsorban a bíróság a közös tulajdon tárgyait megfelelő ellenérték fejében egy vagy több tulajdonostárs tulajdonába adja. Végül, ha a közös tulajdon más módon nem szüntethető meg, illetőleg a természetbeni megosztás jelentékeny értékcsökkenéssel járna, vagy gátolná a rendeltetésszerű használatot, a közös tulajdon tárgyait értékesíteni kell, és a vételárat kell a tulajdonostársak között megfelelően felosztani. A közös tulajdon megszüntetésének egyes kérdéseiről szóló 1/2008. (V. 19.) PK vélemény VI. pontja értelmében a haszonélvezeti joggal terhelt ingatlan értékesítése

esetében a bíróság a vételár felosztása során a haszonélvezeti jognak az ingatlan forgalmi értékre gyakorolt hatását veszi figyelembe. A hivatkozott szabályok és az ezek nyomán kialakult következetes bírói gyakorlat fogalmilag kizárja az I. rendű felperes felülvizsgálati kérelmének teljesítését, tulajdoni hányadának a nem tulajdonos I. rendű alperes tulajdonába adását.

A Pp. 270. § (1) bekezdése szerint a jogerős ítélet felülvizsgálatát jogszabálysértés okából lehet kérni, a felülvizsgálati eljárásban pedig a Kúria azt vizsgálhatja, hogy a perbeli jogvita tárgyában a felek által előterjesztett kérelmek és ellenkérelmek keretei között meghozott jogerős ítélet jogszabályt sért-e, vagy sem. A felek az első,- és a másodfokú eljárásban nem terjesztettek elő olyan kérelmet, hogy a bíróság megfelelő ellenérték fejében a VI. rendű alperes tulajdonába adja az I. rendű felperes tulajdoni hányadát. Az eljáró bíróságok ezért a felek perbeli nyilatkozatainak keretei között hozták meg döntésüket. Az I. rendű és a VI. rendű alperesek felülvizsgálati kérelmében előterjesztett, a közös tulajdon megszüntetésének kért módja tehát a jogerős ítélet meghozataláig nem volt a per tárgya. A felülvizsgálati eljárásban ezért annak érdemi vizsgálatára már nincs lehetőség, e tekintetben ugyanis a jogszabálysértés megállapítása fogalmilag kizárt. A Kúria kizárólag a jogerős ítéletben elrendelt árverési értékesítés jogszerűségét vizsgálhatja felül. A másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül rendelte el a perbeli esetben a közös tulajdon megszüntetésének egyedüli lehetséges módjaként az árverési értékesítést, amely ellen a tulajdonostársak nem tiltakoztak.

Az I. rendű és a VI. rendű alpereseknek a közös tulajdon megszüntetésével kapcsolatos felülvizsgálati kérelme annyiban alapos, hogy a másodfokú bíróság számszakilag nem ellenőrizhető számítási mód alkalmazásával határozta meg az árverési értékesítés során elérhető magasabb árverési vételárból a társtulajdonosokat személyenként megillető árverési vételár mértékét. A jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel nem támadott megállapítása szerint az ingatlan beköltözhető forgalmi értéke 18.000.000 forint, az ingatlan 1/2 tulajdoni hányadát terhelő haszonélvezeti jog értéke 2.700.000 forint, a legkisebb árverési vételár 15.300.000 forint. A felperest megillető 9.000.000 forint, és a VI. rendű alperesnek járó 6.300.000 forint vételárnak a legkisebb árverési vételárhoz viszonyított aránya 59 %, illetőleg 41 %. A társtulajdonosok az árverési értékesítés során elért, a 15.300.000 forintnál magasabb vételárból is ilyen arányban részesednek. A Kúria a jogerős ítéletet ennek megfelelően pontosította.

3. Nem jogszabálysértő az eljáró bíróságoknak a gazdasági társaságokkal kapcsolatos elszámolási igényt elutasító egyező döntése, amelyet az elsőfokú bíróság a házastársi közös vagyon

megosztásának szabályaival, a másodfokú bíróság a Gt. rendelkezéseivel indokolt.

A Csjt. 27. § (1) bekezdése szerint a házastársak között a házassági életközösség idejére házastársi vagyontársaság keletkezik, és ennek megfelelően a házastársak osztatlan közös tulajdona mindaz, amit a házassági életközösség ideje alatt akár együttesen, akár külön-külön szereztek, kivéve azt, ami valamelyik házastárs különvagyonához tartozik. A volt házastársak a L. Kkt.-t és a M. Kft.-t az életközösség alatt közösen alapították, azonos arányú társaságbeli részesedéssel rendelkeztek, így az életközösség megszűnésének időpontjában még működő Kkt. társasági részesedése, illetőleg a Kft. üzletrésze a volt házaspár közös vagyontársaságához tartozott. A gazdasági társaságokban a közös vagyon megosztására a Csjt. 31. § (5) bekezdése szerint a Ptk. rendelkezéseit, továbbá az 1997. évi CXIV. törvény (Gt.) és a kapcsolódó jogszabályok rendelkezéseit is megfelelően alkalmazni kell.

A Csjt. 31. § (2) bekezdése értelmében a házassági életközösség megszűnésekor a vagyontársaság véget ér, és bármelyik házastárs követelheti a közös vagyon megosztását. A hivatkozott törvényhely (3) bekezdése pedig kimondja, hogy a házastársak vagyontársaságát a házassági életközösség megszűnésekor meglevő közös vagyonból természetben kell kiadni, amennyiben azonban ez bármely okból nem lehetséges, vagy számottevő értékcsökkenéssel járna, a megosztás módját vita esetén a bíróság állapítja meg. A (4) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a hiányzó közös, illetőleg különvagyon megtérítésének nincs helye, ha a házassági életközösség megszűnésekor nincs közös vagyon és a megtérítésre köteles félnek különvagyonra sincs. A bírói gyakorlat évtizedek óta egységes abban, hogy a közös vagyon megosztása során általában az életközösség megszűnésekor vagyoni helyzetből kell kiindulni, és ennek megfelelően az egyes vagyontárgyakat - főszabály szerint - ezen időpont szerinti állapotuk és értékük alapulvételével kell a vagyonmérlegbe beállítani. Az életközösség megszűnése és a közös vagyon megosztása közötti időszakban bekövetkezett értékváltozást (értékemelkedést, illetve értékcsökkenést) azonban megfelelően figyelembe kell venni, ha az nem vezethető vissza a felek magatartására (tevékenységére vagy mulasztására).

Az elsőfokú bíróság a perben feltárt adatok okszerű, a Ptk. 206. § (1) bekezdésének mindenben megfelelő értékelésével helyesen állapította meg, hogy az életközösség megszűnése után a korábban nyereséges, a család megélhetését biztosító Kkt. és a Kft. működése a volt házastársak kölcsönösen felróható magatartása, együttműködésük hiánya miatt vált működésképtelenné és értéktelenné. A perben feltárt adatokból nem vonható le olyan következtetés, hogy a társaságbeli részesedések értékének

csökkenését, későbbi elértéktelenedését kizárólag az I. rendű felperes magatartása eredményezte. Az I. rendű alperesnek a társaságok tagjaként, vezető tisztségviselőként módja volt arra, hogy a Gt. szabályainak megfelelően eljárva közreműködjön a nyereséges működés fenntartásának biztosításában. Ezért a társaságbeli részesedés életközösség megszűnés kori értékének elszámolása az I. rendű alperes javára nyilvánvalóan méltánytalan vagyoni előnyt eredményezne.

4. A kölcsönök elszámolását illetően az alperesek felülvizsgálati kérelme lényegében az eljárt bíróságok által a bizonyítékok mérlegelése alapján megállapított tényállást vitatta. A felülvizsgálat mint rendkívüli perorvoslat szabályainak egységes értelmezése szerint a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye, kivéve ha a támadott határozat iratellenes vagy logikai ellentmondást tartalmaz, avagy a bíróság nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésén alapszik. Nem minősül nyilvánvalóan okszerűtlennek a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélet amiatt, hogy az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna ((BH 1997. 375., BH 2013. 119.)).

A perbeli esetben a másodfokú bíróság helyesen értékelte az I. rendű alperes terhére annak az állításának a bizonyíthatatlanságát, hogy az általa megjelölt baráti kölcsönöket az A. Kft. alapításakor teljesített vagyoni hozzájárulásra, illetőleg a Kft. működéséhez szükséges beruházások finanszírozására fordította. Nincs értékelhető bizonyíték arra, hogy a beruházások keretében mely időpontban és milyen munkálatokhoz szükséges anyagköltségre, munkadíjra pontosan milyen összeget fordított. A sikertelen bizonyításra tekintettel a tényállás megállapítása a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes mérlegelésén alapult, amelyből az első,- és a másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül vont le megalapozott következtetést.

A másodfokú bíróság a házastársak életvitelét, a közös Kkt. jövedelmezőségét, az állított kölcsönszerződések megkötésének körülményeit, a szerződések feltételeit, a baráti kölcsönök felvételének és a tagi kölcsönök befizetésének eltérő időpontját, az értékesített ingatlanok eladási árának felhasználására vonatkozó ellentmondó I. rendű alperesi nyilatkozatokat, továbbá dr. K. I. tanúvallomását egyenként és együttesen értékelte. Iratszerű, logikus, részletes és meggyőző indokát adta a baráti kölcsönök felvételének bizonyíthatatlanságára vonatkozó megállapításának, az I. rendű felperes előadása elfogadásának, az I. rendű alperes által kért elszámolási igény alaptalanságának.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az I. rendű felperes és a VI. rendű alperes felülvizsgálati kérelmének perértéke személyenként 700.000 forint, az I. rendű alperesé 7.673.000 forint, ezért az Itv. 50. § (1) bekezdése szerint megállapított felülvizsgálati eljárási illeték az I. rendű felperest és a VI. rendű alperest illetően személyenként 70.000 forint. Az I. rendű alperes személyes költségmentességére tekintettel az állam által előlegezett felülvizsgálati eljárási illeték 767.300 forint.

A felperes az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelme tekintetében nagyobb arányban, 91 %-ban pernyertes lett. Az I. rendű alperes ezért 6.973.000 (7.673.000 - 700.000) forint perérték után a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése és a 86. § (3) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére. A Kúria ennek arányos mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdése szerint állapította meg. Az I. rendű alperest képviselő pártfogó ügyvéd díjáról az összegszerűség megállapítása nélkül, a perköltségviselés arányának meghatározásával, a Pp. 87. § (2) bekezdése értelmében határozott.

Az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő I. rendű felperes és a VI. rendű alperes az Itv. 74. § (3) bekezdése szerint irányadó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (Kmr.) 13. § (2) bekezdése alapján köteles a saját felülvizsgálati kérelme alapján megállapított felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére. Az I. rendű felperest terheli továbbá az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelme után megállapított felülvizsgálati eljárási illetékből a 9%-os pervesztességéhez igazodó 69.100 forint illeték. A Kmr. 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a értelmében a további 698.200 forint illetéket az állam viseli.

Budapest, 2015. június 30.

Dr. Makai Katalin s.k. a tanács elnöke, dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k. előadó bíró, dr. Mocsár Attila s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő